

lisks lüue seljast, wiskas neid maha ja sõffus ise wihaselt jalgadega otjas. Teisel silmapilgul oli ta kui pabadesi waimudest aetud, kõrtfist wälja läinud.

Ta jooksis enam kui kõndis otsekohe ndiamoori Kadaka Leenu juure. Tema — jah tema üff wõis siin aidata. Seena jõudes rääkis ta põhjani oma õnnetuma armastuse loo ära. Wanamoor kuulas mofke muigutades pealt. Kui Willem kõne lõpetas, wastas wanamoor: Selle kohta tean ma üsna head nõuu. Wõta see karbikene ühes, lanna seda kolm päewa oma rinna peal, siis katsu nägemata Liisa ümber häätselt kinni hakata ja kolm tublit musu anda. Siis on Liisa täiesti sinu oma.

„Jah, kui ma nägemata oleks, siis lähaks see korda! . . .“ lisas ta kartlikult wanamoori juttu peale.

Isegi Kadaka Leenu naeratas. Aga ta teadis ko siingi nõuu. Ta andis Willemi kätte weikese topfi punase pulbriga, üteldes: „Waata siin sees on põhja kotta südame pulber. Sellest pead ja kolm näputäit kummagisse saapaninasse panema, siis ei näe sind ükski inimene h i n g.“

Willem wõttis pulbri ja kastikese, tänas hea õpetuse eest ja läks, 5 nufelist wanamoori waewapalgaks mahajättes, oma teed.

Kolmandama päewa õhtul läks ta kartliku südamega trahterisse. Rinna peal seisis nõia kastikene, saapaninades põhjakotta südame pulber. Tasa astus ta trahterisse. Ta tahtis nägemata ja kuulmata omale ühte platši üles otsida. Tal oli ju ndiarohi saapaninas! Tasa lähines ta ühele lauale, kus üks wõderas herra aset oli wõtnud. Ta tegumood tannistas, et ta üks külmawerelistest inglaskest oli. Inimesed ei pannud teda tähelegi; inglane,

kelle kõrwale ta asus, luges efsitamata oma ajalehte edasi. Willemi süda hüppas rõõmu pärast sees. Nüid ta teadis, et ta tõesti nägemata oli! . . .

Willem tundis joogi jännu. Liisat ei tahtnud ta kutsuda, sest et see ju mitte sugugi aimatagi ei tohtinud, et ta seal oli! Korraga tuli tal hea mõtte. „Ta ei näe mind ju mitte!“ ja tühendas kartmata inglase õlleklaasi. See ei näidanud seda mitte tähelegi panemat. Willemi imestus pulbri mõju üle kaswis ifka suuremaks.

Liisat ei olnud ifka weel mitte ilmunud. Willemi jännu oli nüid jault kustutatud, nüid asus aga nalg ta kallale. Inglise ees seisis hästi lõhnam, weikseks lõigatud praad taldreku peal, kust ta aegajalt kahlwiga jälle mõne tükikese suhu pistis. Kui ta õlut junes nägemata oli olnud, miks ei pidanud siis ka siin kätte õnneks minema? Ilma mõtlemata wõttis Willem inglase taldreku ja oli lüwikese ajaga praadiga walmis. See oli aga ometi juba inglaselegi liig. Ta waatas kord kurjaste Willemi pääle, ümises paar arusaamatat sõna ja hõikas Liisat. „Mina tahan weel üks õlu ja weel üks liha!“ ütles ta üksluiselt Liisale, kes mitme õlle klaasiga ilmunud oli. Robe neiu pani ühe klaasi inglase ette, ja teise lühas ta — Willemi poole. — Kas Liisa teda siis wiimati nägi? . . . „Ah!“ waigistas ennast Willem, „see saab mõne tarwis olema, kes weel alles — tulema saab!“

Willemi plaan oli nüid walmis. „Nii pea kui ta jälle ligidale tuleb,“ oisustas Willem terge wärinaga, „siis saab Liisa need kolm musu!“ Ei läinud mitte lanna aega, siis pöörtis Liisa jälle tagasi inglasele wärsket praadi tundes, mille taldreku nüid targaks saanud wõderas kõwasti kinni